

Dievo meilės perdavimas

Alė B., 12 m., Kentukio valst., JAV

Neseniai aš su šeima persikėliau gyventi į Kentukio valstiją. Labai nusiminiau, nes turėjau palikti visus savo draugus ir giminaičius.

Kentukio valstija labai skyrėsi nuo to, prie ko buvau pripratusi. Kai pirmą kartą apsilankėme Bažnyčioje, pamačiau, kad ten buvo nedaug žmonių. Pamačiusi, koks mažas mano skyrius, nusprendžiau, kad užuot mėščiusi apie blogą, turėčiau kažko imtis.

Kitą dieną su mama nuvykome į parduotuvę. Prieš išeidama iš namų pasičiupau krūvelę dalijamųjų kortelių. Parduotuvėje pasiėmiau šokoladuką ir nuėjau prie kasos. Kasininkė nuskenavo šokoladuką ir padavė man. Aš jį gražinau. Sutrikusi ji tarė: „Ponia, jūs jau sumokėjote už jį.“

Atsakiau: „Žinau, bet tai dovana jums.“ Tuomet kartu su šokoladuku padaviau dalijamąją kortelę. Ji nusišypsavo ir padėkojo man. Pažiūrėjo į tą kortelę, kurioje buvau užrašiusi: „Kiekvienas yra Dievo vaikas.“ Išėjau laiminga, suprasdama, kad net jei ji neprisijungs prie Bažnyčios, aš vis tiek nuveikiau kai ką gero.

Vėliau suvokiau, kad prie kasos palikau visas kitas dalijamąsias korteles! Kai kitą kartą nuvykome į parduotuvę, aš ėjau pasiteirauti, ar jos vis dar ten. Tada kai ką pamačiau ir sustojau. Beveik prie penkių kasų buvo padėtos dalijamosios kortelės su užrašu „Kiekvienas yra Dievo vaikas“. Toji kasininkė jas padavė! Labai apsidžiaugiau dėl to, ką padariau. ■

